

KUJMXOQF9YFZ

KRAJSKÝ ÚŘAD JIHOMORAVSKÉHO KRAJE

Odbor krajský stavební úřad
Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

Čj.: JMK 20406/2026

Sp. zn.: S-JMK 18853/2026 OKSÚ

Brno 04.02.2026

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor krajský stavební úřad (KrÚ), jako nadřízený správní orgán podle § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (InfZ), ve spojení s § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl podle § 16 InfZ a § 90 odst. 5 správního řádu o odvolání Hubexo Czech Republic and Slovakia s.r.o., se sídlem Klicperova 3208/12, 150 00 Praha 5, IČO 03441725 (účastník řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu), proti rozhodnutí čj. MuVP-0133/2026 ze dne 12.01.2026, vydanému povinným subjektem, Městským úřadem Velké Pavlovice, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace ze dne 01.01.2026, takto:

odvolání Hubexo Czech Republic and Slovakia s.r.o., se sídlem Klicperova 3208/12, 150 00 Praha 5, IČO 0344172,

se zamítá

a rozhodnutí Městského úřadu Velké Pavlovice,

čj. MuVP-0133/2026 ze dne 12.01.2026,

se potvrzuje.

Odůvodnění

Na podatelně KrÚ byl pod čj. JMK 18853/2026 zaevidován postupující dopis Městského úřadu Velké Pavlovice, čj. MUBR MuVP-0423/2026 ze dne 02.02.2026, jehož prostřednictvím bylo KrÚ předáno odvolání Hubexo Czech Republic and Slovakia s.r.o., se sídlem Klicperova 3208/12, 150 00 Praha 5, IČO 03441725, proti rozhodnutí povinného subjektu, čj. MuVP-0133/2026 ze dne 12.01.2026, ve věci odmítnutí žádosti o informace.

V obecné rovině platí, že dle § 16 odst. 1 InfZ lze podat odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti. Ustanovení § 16 odst. 5 InfZ normuje, že neshledá-li nadřízený orgán důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti nebo jeho část a řízení v tomto rozsahu zastaví. Současně rozhodnutím přikáže povinnému subjektu požadovanou informaci žadateli poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o odvolání povinnému subjektu.

Podle § 20 odst. 4 InfZ se pro odvolací řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud InfZ nestanoví jinak, tj. především ustanovení § 81 až 93 správního řádu. Speciálními ustanoveními InfZ vůči úpravě odvolacího řízení ve správním řádu jsou § 16 odst. 2 a 3, které stanoví kratší lhůty pro předložení odvolání nadřízenému orgánu a pro rozhodnutí nadřízeného orgánu o něm, a především § 16 odst. 4 a 5, které zakotvují povinnost

nadřízeného orgánu provést rozšířený přezkum, zda existují nějaké zákonné důvody pro odmítnutí žádosti (tj. i jiné, než uvedl povinný subjekt v rozhodnutí o odmítnutí žádosti), a pokud nikoli, vydat informační příkaz.

Ustanovení § 90 odst. 1 správního řádu zakládá odvolacímu orgánu pro případ, že dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, tři možné postupy: napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu], napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu], resp. má možnost vydat informační příkaz podle odst. 4 § 16 InfZ, anebo napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Dle § 90 odst. 5 správního řádu platí, že neshledá-li odvolací orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4 uvedeného ustanovení, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.

KrÚ, jako orgán nadřízený povinnému subjektu, se nejdříve zabýval otázkou, zda bylo odvolání podáno včas.

Proti napadenému rozhodnutí podal odvolatel dne 25.01.2026 odvolání, které učinil u povinného subjektu. Odvolání se v souladu se správním řádem podává u povinného subjektu do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Odvolateli bylo napadené rozhodnutí doručeno prostřednictvím datové schránky dne 12.01.2026. Jedná se tedy o odvolání přípustné a včasné, tj. podané účastníkem řízení v zákonem stanovené odvolací lhůtě.

Správní řád v § 82 odst. 1 stanoví, že odvoláním lze napadnout výrokovou část rozhodnutí, jednotlivý výrok nebo jeho vedlejší ustanovení. Odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí je nepřípustné. Podle § 82 odst. 2 správního řádu musí odvolání obsahovat mimo jiné i údaj o tom, v čem je spatřován rozpor rozhodnutí, resp. řízení, jež mu předcházelo, s právními předpisy. Odvoláním napadené rozhodnutí včetně předchozího řízení přezkoumá odvolací orgán z hlediska souladu s právními předpisy v celém rozsahu. Souladem rozhodnutí s právními předpisy se přitom rozumí i soulad se základními zásadami činnosti správních orgánů, zakotvenými ve správním řádu. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Z textu podaného odvolání vyplývá, že směřuje proti napadenému rozhodnutí jako celku. Odvolatel je toho názoru, že v napadeném rozhodnutí je nezákonné a v rozporu s právem Evropské unie. Konkrétně odvolatel uvedl, cit.:

„I. Rozpor s právem EU (Legitimita komerčního re-use)

Povinný subjekt v odůvodnění uvádí, že úkon provedený za účelem „získání následného soukromého (podnikatelského) benefitu“ nelze označit za legitimní. Tento názor je v příkrém rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1024 o otevřených datech. Tato směrnice výslovně podporuje opakované použití informací veřejného sektoru (re-use) pro komerční účely a tvorbu zisku. Podnikání s daty není zneužitím práva, ale činností, kterou evropské i české právo podporuje. Odepření informací jen proto, že žadatel je podnikatel, je diskriminační.

II. Nepřípustné hodnocení užitečnosti dat

Povinný subjekt argumentuje, že „kvůli povinné anonymizaci by poskytnuté informace nemohly splnit záměr deklarovaný odvolatelem“. Tímto tvrzením si povinný subjekt osobuje právo hodnotit využitelnost informací pro žadatele, což mu nepřísluší. Je výhradně na žadateli, jak s poskytnutými (anonymizovanými) daty naloží a zda pro něj mají cenu. Rozhodnutí o umístění stavby i po anonymizaci osobních údajů obsahuje řadu cenných informací (lokalita, typ stavby, věcné podmínky), které jsou pro databázovou činnost klíčové.

III. Soulad s praxí Krajského úřadu JMK

Odvolatel upozorňuje na aktuální rozhodovací praxi nadřízeného orgánu (Krajský úřad Jihomoravského kraje), který např. v rozhodnutí č.j. JMK 489/2026 ze dne 19. 1. 2026 (ve věci Magistrátu města Brna) potvrdil právo

žadatele na informace a odmítl obstrukční postupy povinných subjektů. Pokud povinný subjekt považuje vyhledání informací za administrativně náročné, zákonným řešením není odmítnutí práva, ale institut úhrady nákladů dle § 17 InfZ.“

Odvolání bylo následně doplněno o odvolací rozhodnutí jiných krajských úřadů v obdobné věci, na něž odvolatel odkazuje tak, že cit.: *„Tato rozhodnutí potvrzují ustálenou rozhodovací praxi, podle níž je komerční využití informací (re-use) a podnikatelský záměr žadatele plně v souladu se zákonem i právem EU a nemůže být důvodem pro odmítnutí žádosti pro tzv. zneužití práva.“* Odvolatel navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a přikázání povinnému subjektu žádost vyřídit.

V návaznosti na výše uvedené přistoupil KrÚ k přezkoumání prvoinstančního spisového materiálu a na jeho podkladě k přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí, a to v mezích § 89 odst. 2 správního řádu. KrÚ tedy přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy v plném rozsahu a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v podaném odvolání, přičemž ze správního spisu zjistil níže uvedené údaje.

Dne 01.01.2026 obdržel povinný subjekt podání, kterým odvolatel požádal o poskytnutí informací dle InfZ. Jednalo se o tyto informace, cit.:

„Žádost o poskytnutí informací z rozhodnutí (resp. z dokumentů nahrazujících rozhodnutí) ve formě jejich kopií v elektronické podobě, dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a dle zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, a to:

Dle zákona č. 183/2006 Sb. (řízení zahájena do 30. 6. 2024)

- *Ohlášení stavby*
- *Územní souhlas*
- *Veřejnoprávní smlouva o umístění stavby*
- *Územní rozhodnutí*
- *Společné povolení (územní + stavební)*
- *Stavební povolení*
- *Veřejnoprávní smlouva o provedení stavby*
- *Veřejnoprávní smlouva o umístění a provedení stavby*
- *Souhlas s ohlášením stavby*
- *Rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením*
- *Rozhodnutí o odstranění stavby (nebo nařízení odstranění)*
- *Oznámení stavebního záměru s certifikátem autorizovaného inspektora*
- *Jakýkoliv dokument nahrazující výše zmíněné*
- *I nepravomocné rozhodnutí, povolení ze všech výše uvedených dokumentů*

Dle zákona č. 283/2021 Sb. (řízení zahájena od 01. 07. 2024)

- *Povolení záměru*
- *Rámcové povolení*
- *Změna rámcového povolení*
- *Změna povolení záměru*
- *Povolení odstranění stavby*
- *Rozhodnutí o nařízení odstranění stavby*
- *Jakýkoliv dokument nahrazující výše zmíněné*
- *I nepravomocné rozhodnutí, povolení ze všech výše uvedených dokumentů*

vydaných pro právnické osoby Vaším správním orgánem za období od 01.10.2025 do 31.12.2025 týkající se pouze pozemních staveb (budov) bez infrastruktury. Žádáme o zaslání úplných elektronických kopií celých dokumentů (rozhodnutí), a to včetně jejich kompletní výrokové části, podmínek i odůvodnění.“

Odvolatel odůvodnil svoji žádost následujícím způsobem, cit.: „*Naším cílem je pravidelně zpřístupňovat široké veřejnosti srozumitelné, anonymizované a agregované statistiky o rozhodovací činnosti stavebního úřadu; výstupy budou zdarma dostupné všem na našem webu (bez registrace) během tohoto roku. Portál je v současné chvíli ve fázi technické realizace. Výstupy budou zdarma dostupné všem na našem webu (bez registrace), přičemž ostré spuštění pro veřejnost je naplánováno v průběhu roku 2026. Právě data získávaná v tomto období jsou nezbytným podkladem pro naplnění databáze a vytvoření smysluplných časových řad pro veřejnost. (Předchozí žádosti v uplynulém roce sloužily ke sběru historických podkladů. První souhrnný přehled, který zveřejníme po spuštění portálu, bude zahrnovat i rozhodnutí poskytnutá na základě těchto předchozích žádostí.) Přínos pro občany: včasná a informovaná účast veřejnosti – občané snáze sledují, kdy a jak se zapojit do řízení v obci; Podklady pro zlepšování infrastruktury – nárůst záměrů v lokalitách dává data pro požadavky na MHD, školky, parkování apod.; Srozumitelné přehledy místo studia spisů – základní trendy a počty na jednom místě, což zároveň snižuje počet individuálních dotazů na úřad. Získané dokumenty zároveň slouží i odborné veřejnosti (např. generálním dodavatelům, stavebním firmám, výrobcům a dodavatelům stavebních materiálů a řemeslníkům) k lepší orientaci v plánovaných stavebních záměrech a koordinaci kapacit. Za účelem kontinuity a srovnatelnosti veřejných statistik budeme obdobnou žádost podávat vždy po skončení kalendářního čtvrtletí za bezprostředně předcházející období. Periodicita je nezbytná k tomu, aby veřejnost měla aktuální a porovnatelné informace o rozhodovací činnosti stavebních úřadů v čase.“*

Povinný subjekt rozhodnutím čj. MuVP-0133/2026 ze dne 12.01.2026 dle § 15 odst. 1 InfZ odmítl žádost o poskytnutí informace v plném rozsahu.

Povinný subjekt v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že odvolatel již v minulosti podal totožnou žádost o informace, kterou odmítl poskytnout a KrÚ jeho rozhodnutí potvrdil (čj. JMK 157570/2025 ze dne 10.11.2025). Dále povinný subjekt uvedl, že „*ve svém současném odůvodnění využívá výše uvedeného ROZHODNUTÍ Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odbor krajský stavební úřad.*“ Z odvolacího rozhodnutí KrÚ povinný subjekt citoval některé pasáže. Závěrem uvedl, že z uvedených důvodů žádost o informace odmítl dle § 15 odst. 1 InfZ.

Dne 25.01.2026 odvolatel podal proti napadenému rozhodnutí odvolání, které téhož dne doplnil.

Dle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ povinný subjekt žádost o informace posoudí a nerozhodne-li podle § 15 InfZ, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění nebo upřesnění. Ustanovení § 15 odst. 1 InfZ normuje, že povinný subjekt, pokud, byť i jen z části, žádosti nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o jejím odmítnutí, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Důvody pro vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 InfZ jsou v první řadě nesporně důvody uvedené v § 7 až 11b InfZ. Judikatura požaduje vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti i v případě dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací, jichž se podle § 2 odst. 4 InfZ povinnost poskytovat informace netýká.

KrÚ v první řadě konstatuje, že skutková i právní podstata odmítnuté žádosti o informace je identická s věcí, o níž bylo pravomocně rozhodnuto v odvolacím řízení vedeném pod sp. zn. S–JMK 152573/2025 OKSÚ. Na toto odvolací řízení odkazuje i povinný subjekt v napadeném rozhodnutí. V uvedeném řízení odvolací

orgán podrobně rozvedl své úvahy a právní názory, které vedly k potvrzení dříve vydaného zamítavého rozhodnutí povinného subjektu.

Ačkoliv povinný subjekt v odůvodnění napadeného rozhodnutí primárně cituje závěry KrÚ z předchozího řízení, je z logiky věci i celkového kontextu rozhodnutí zřejmé, že se s těmito závěry plně ztotožnil a přijal je za své. Absenci vlastních formulačních obrátů nelze v tomto specifickém případě považovat za vadu způsobující nepřezkoumatelnost, neboť skutkový i právní stav věci zůstal neměnný a rozhodnutí jako celek dává jasnou odpověď na to, proč byla žádost zamítnuta. Taktéž s ohledem na zásadu procesní ekonomie by zrušení rozhodnutí a jeho vrácení k novému projednání bylo neúčelným formalismem. Z obsahu je zcela zřejmé, jakými úvahami se povinný subjekt řídil (shodnými s dřívějším posouzením), a práva žadatele na srozumitelné odůvodnění tak nebyla materiálně dotčena. Vzhledem k tomu, že se jedná o opakovanou žádost v totožné věci, u níž nedošlo k žádné změně skutkových okolností, lze akceptovat odůvodnění odkazem na dřívější závěry KrÚ. Povinný subjekt tímto postupem de facto deklaroval neměnnost svého právního názoru, který je žadateli z předchozího styku znám. Obsahová shoda odůvodnění s dřívějším rozhodnutím KrÚ tedy není nedostatkem důvodů, ale potvrzením kontinuity rozhodování.

Jelikož povinný subjekt odůvodnil své závěry v napadeném rozhodnutí dle právního názoru a výkladu provedeného KrÚ, ač formou citace, a na svém názoru KrÚ ve věci učiněné žádosti o informace i nadále trvá, konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s InfZ a dalšími právními předpisy.

KrÚ však z důvodu ucelenosti uvádí souhrn všech skutečností, které nikoliv jednotlivě, ale ve svém celku obstojí jako důvod pro odmítnutí předmětné žádosti pro zneužití práva, a jsou tak potvrzením správnosti napadeného rozhodnutí.

Kromě konkrétních důvodů pro odmítnutí žádosti o informace uvedených v InfZ dovodila judikatura možnost odmítnout poskytnutí informací z důvodu zneužití práva (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 5/2011-58 ze dne 02.02.2012, který popisuje jednání zneužívající právo jako chování „*zjevně nespravedlivé, neboť v rozporu s určitými základními hodnotami a s rozumným uspořádáním společenských vztahů působí jinému újmu*“; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.11.2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, ve kterém Nejvyšší správní soud definuje zneužití práva jako situaci, kdy někdo vykonává své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti).

Zneužití práva na informace není v InfZ výslovně definováno. Není ani přímo důvodem uvedeným v InfZ pro odmítnutí žádosti. Obecně však platí, že znát zákony neznamena znát jen jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení. Je třeba odkázat i na Ústavní soud, který pravidelně konstatuje, že neudržitelným způsobem používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jeho jazykového výkladu, neboť představuje jen prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Ten je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu, k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad (srov. např. Pl. ÚS 33/97). Každé ustanovení právního předpisu je proto třeba chápat v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu a v souvislostech celého právního systému (rovina systematického výkladu); nelze je proto zkoumat, vyložit, poznat izolovaně.

Protože však je zákaz zneužití práva v jistém smyslu ultima ratio, musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, s nimiž se může střetnout. S ohledem na rozmanitost životních situací není možné uvést výčet všech situací, kdy půjde automaticky o zneužití práva na informace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.11.2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS: „*právo není matematika – nelze předem a obecně stanovit s matematickou přesností, kdy se zákazu zneužití – jakožto výjimky z pravidla – použije a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu a soudcovském uvážení a rozmyslu*“). Každou žádost povinný subjekt

posuzuje individuálně s ohledem na další konkrétní okolnosti případu, např. osobu žadatele, předmět žádosti, kontext/charakter žádosti, jednání předcházející podání žádosti, sledovaný účel žádosti, využití poskytnutých informací, opakování stejných otázek, časový sled žádostí atd.

Dle § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, platí že zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany. Povinný subjekt v takovém případě věcně nehodnotí, zda žadateli má informace poskytnout, či nikoliv. O žádosti rozhodne tak, že ji odmítne s odůvodněním, že je projevem zneužití práva (zneužití práva představuje faktický důvod pro neposkytnutí informace) a řádně ji odůvodní s přihlédnutím k celkovému kontextu dané věci, obsahu žádosti a dlouhodobému přístupu žadatelů k uplatňování svých práv.

V posuzované věci se KrÚ zabýval otázkou, zda jednání žadatele bylo zneužitím práva či nikoli, a jako takové může mít ve svém důsledku potenciál způsobit i určitou zátěž povinného subjektu.

Prvotním signálem zneužití práva zpravidla bývá množství žádostí (množství požadovaných informací). K tomu je však nutné dodat, že vyšší četnost žádostí či vyšší množství požadovaných informací sama o sobě pro konstatování, že jde o projev zneužití práva, nestačí. Je tomu tak proto, že InfZ množství informací ani počet podávaných žádostí nelimituje.

Kromě posouzení intenzity výkonu práva na informace (četnosti žádostí a množství požadovaných informací) povinný subjekt posoudí způsob výkonu práva na informace, tj. zda žadatel sleduje legitimní cíl a jaký je skutečný účel podávání žádostí o informace.

Poskytování informací na základě InfZ primárně směřuje ke kontrole veřejné správy. Pokud ze žádosti nebo z jiných skutečností je zřejmé, že žádostí je sledován jiný cíl než kontrola hospodaření s veřejnými prostředky a správnost postupu povinného subjektu, jde o zneužití práva na informace.

KrÚ považuje za podstatné upozornit, že cílem kontroly veřejné správy je zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení dodržování zákonnosti při jejím výkonu, porovnat je v konkrétním případě se zákonem stanovenými standardy činnosti správního úřadu, vyhodnotit případné odchylky od těchto standardů a při zjištění porušení zákonnosti navrhnout nebo přijmout odpovídající prostředky nápravy.

Odvolatel v žádosti o poskytnutí informace uvádí důvody, pro něž informace požaduje. Jedním z důvodů je zpřístupnění informací veřejnosti, kdy přínosem dle odvolatele má být včasná účast veřejnosti a možnost se zapojit do jednotlivých řízení.

Jak již bylo uvedeno, smyslem InfZ je dodatečná kontrola a transparentnost, nikoli zajištění včasné účasti občanů ve stavebních řízeních. Práva účastníků a včasná informovanost jsou komplexně řešeny správním řádem a stavebním zákonem (v případě široké veřejnosti zejména skrze úřední desku). Žádost o informace podle InfZ není primárním ani vhodným nástrojem pro zajištění včasné informovanosti o probíhajících řízeních a možnosti účasti veřejnosti v nich. Vzhledem k tomu, že žádost požaduje historické dokumenty za účelem, který je již neuskutečnitelný – řízení jsou již ukončena a tvrzení odvolatele, že poskytnutí informace umožní zapojení veřejnosti do nich, je tedy zcela liché. Zároveň žádost představuje enormní zátěž pro povinný subjekt. Je proto možné v tomto jednání spatřovat prvky zjevného a neodůvodněného zatěžování správního orgánu.

Dalším přínosem, který by měl být díky zveřejnění požadovaných informací na webových stránkách odvolatele, je dle odvolatele to, že budou pro občany dostupné „*podklady pro zlepšování infrastruktury – nárůst záměrů v lokalitách dává data pro požadavky na MHD, školky, parkování apod.*“

Deklarovaný cíl však nesměřuje k ověření zákonnosti postupu povinného subjektu (což patří k základním principům sledovaným informačním zákonem), ale k využití dat pro sekundární účely (ovlivňování veřejné diskuse, poukázání na nutnost doplnit infrastrukturu v jednotlivých lokalitách z důvodu nové výstavby atd.). KrÚ konstatuje, že v kombinaci s administrativní zátěží (vyhledávání, anonymizace zřejmě několika desítek dokumentů) a absencí přímé vazby na kontrolní funkci InfZ, se jedná o zjevné a neodůvodněné zatěžování povinného subjektu.

Odvolatel v žádosti dále uvedl, že informace budou dostupné na jednom místě, což bude dle něj snižovat počet individuálních dotazů na jednotlivé úřady.

K výše uvedenému KrÚ sděluje, že v případě poskytnutí požadovaných informací u většiny dokumentů dojde k anonymizaci údajů, které nelze v souladu s § 8a odst. 1 InfZ poskytnout (např. jména, adresy a zejména parcelní čísla pozemků ve vlastnictví fyzických osob, ale také pozemků ve vlastnictví právnických osob, pokud by z nich bylo odvoditelné dotčení fyzických osob – např. sousední pozemky). Pak by poskytnuté informace ztratily schopnost identifikovat konkrétní místa a stavby, a tudíž by pro účel deklarovaný odvolatelem (informování veřejnosti o místních dopadech) byly objektivně bezcenné a zbytečné.

KrÚ je opačného názoru než odvolatel, dle kterého takovým masivním poskytnutím informací veřejnosti nebudou povinné subjekty tolik zahlceny jednotlivými dotazy občanů. Právě naopak, neboť vzhledem k rozsahu anonymizace dokumentů by došlo k objektivní neúčelnosti dat a následnému generování nových, masivních individuálních žádostí o zpřesnění lokalit. Tím by se administrativní zátěž úřadu nikoli snížila, ale naopak podstatně zvýšila, čímž by došlo k neodůvodněnému zatěžování povinného subjektu. Stejně tak v případě, kdy by k anonymizaci nemuselo dojít a umístění staveb tak bylo zjevné, může dojít k nárůstu žádostí dle InfZ od občanů, kteří se budou obracet na stavební úřady s dotazy ohledně staveb, jež se jich přímo nedotýkají, ale pouze „ze zvědavosti“, neboť se stavba nachází např. v jejich obci.

I další důvod odvolatele pro poskytnutí informací, že požadované informace budou sloužit odborné veřejnosti (stavebním firmám, výrobcům a dodavatelům stavebních materiálů a řemeslníkům), není v souladu s primárním účelem a smyslem InfZ.

Opětovně KrÚ zdůrazňuje, že účelem InfZ je ověřit, zda veřejná správa jednala zákonně, zda nebylo zneužito postavení nebo zda nedošlo k nehospodárnému nakládání s veřejnými prostředky. Smyslem InfZ není poskytování informací nebo databází pro komerční účely.

Požadované informace budou evidentně využívány k podnikatelským účelům odvolatele, jak je vidno na jeho webových stránkách (<https://www.istav.cz/cs/istav-smart>). Toto není rozporováno ani odvolatelem, který se k danému bodu vyjadřuje v odvolání v bodě 1 tak, že „[t]ato směrnice výslovně podporuje opakované použití informací veřejného sektoru (re-use) pro komerční účely a tvorbu zisku. Podnikání s daty není zneužitím práva, ale činností, kterou evropské i české právo podporuje“.

Ačkoli s uvedeným konstatováním odvolatele KrÚ souhlasí, ke každé žádosti o informace je vždy třeba přistupovat z více hledisek a v nyní posuzovaném případě KrÚ neshledává účel žádosti o informace souladný s InfZ, který neslouží k poskytování plošných datových podkladů pro podnikatelské subjekty k mapování trhu a získávání obchodních výhod (bez ohledu, zda takové poskytování je úplatné či nikoli).

K námitce odvolatele, že směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1024, o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru, ze dne 20.06.2019, výslovně podporuje komerční využití informací, KrÚ uvádí, že tato skutečnost není rozporována. Směrnice skutečně usiluje o maximalizaci potenciálu informací veřejného sektoru pro další komerční i nekomerční využití. Směrnice je závazná pro stát, který má povinnost ji „překlopit“ (implementovat) do svého právního řádu. Stalo se tak prostřednictvím velké

novely InfZ - zákonem č. 241/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů. Požadavky směrnice tak InfZ obsahuje (např. definici metadat, dynamických dat nebo povinnost poskytovat informace v otevřených formátech). Právo na opakované užití informací však nelze zaměňovat s právem na zneužívání procesu podávání žádostí. V posuzovaném případě nebyla žádost zamítnuta pro komerční účel, nýbrž pro konkrétní okolnosti jejího podání, které byly popsány výše. Směrnice o otevřených datech nezakládá právo na paralyzování výkonu veřejné správy prostřednictvím excesivního uplatňování žádostí o informace. Legitimní cíl směrnice (podpora datové ekonomiky) nemůže sloužit jako zástěrka pro jednání, které je ve svém souhrnu vyhodnoceno jako zneužití práva. Právo na informace, jako každé jiné právo, podléhá zákazu zneužití (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 8 zákona č. 89/2012 Sb.).

Závěrem KrÚ konstatuje, že odvolatelem sledovaný cíl sběru informací se neslučuje se smyslem a účelem InfZ. Kumulace všech výše uvedených důvodů odvolatele k požadavku poskytnutí informací vede k závěru, že skutečným cílem není výkon práva na informace pro kontrolu veřejné moci, nýbrž jeho zneužití, čímž dochází k neodůvodněnému zatěžování úřadu ve snaze získat rozsáhlý datový podklad pro komerční činnost, což je v rozporu se zákonem presumovaným cílem, neboť nejde o individuální právo získat informaci, ale o masovou distribuci dat pro statistické zpracování. Pro vytvoření relevantní veřejné statistiky je klíčová lokalita (parcelní číslo, číslo popisné). Jakmile povinný subjekt v souladu GDPR anonymizuje parcelní čísla (vlastnictví fyzických osob), statistická hodnota dat pro účely veřejného informování o místních dopadech je nulová. Povinný subjekt při poskytnutí požadovaných informací by vynaložil nepřiměřené zdroje na vyhledání, kontrolu a anonymizaci, přičemž výsledek by nevedl k naplnění deklarovaného cíle žadatele (vytvoření smysluplné a lokalizovatelné statistiky). Tím je prokázána objektivní neúčelnost žádosti. Současně je tak vypořádána námitka odvolatele v odvolání pod bodem II. (nepřípustné hodnocení užitečnosti dat pro odvolatele).

Odvolatel v bodě II. odvolání výslovně přiznává, že požadované informace (lokalita, typ stavby atd.) mají sloužit jako podklad pro jeho databázovou činnost. Z této argumentace je zřejmé, že právo na informace je zde využíváno jako nástroj pro sběr dat k dalšímu zpracování, a nikoliv k naplnění kontrolní funkce veřejnosti ve vztahu k činnosti správního orgánu. Potvrzuje tím, že jeho zájem není motivován snahou o kontrolu veřejné správy.

Právo na informace svědčí každé fyzické i právnické osobě, která o informaci požádá. Zákon primárně nepočítá s tím, že jeden subjekt bude masivně žádat data a poté je distribuovat ostatním, kteří sami o informace nepožádali, nebo nemají na poskytnutí všech dat legitimní zájem. KrÚ sděluje, že prostřednictvím práva na přístup k informacím se na kontrole veřejné moci může podílet každý, a to přesně v té míře, v jaké se sám a o své vůli rozhodne být aktivní.

Požadavek odvolatele na poskytnutí všech rozhodnutí a opatření za uvedené období, bez specifikace konkrétního řízení, stavby nebo území, se ve svém rozsahu a dopadech analogicky podobá snaze o plošné nahlížení do desítek či stovek stavebních spisů, a to nad rámec procedurálních práv stanovených ve správním řádu. Požadavek na veškerou agendu de facto znamená snahu o plošné, retrospektivní nahlížení do velkého množství spisů najednou. To překračuje rámec individuální kontroly. Použití této analogie pomáhá ilustrovat, že kvantitativní přetížení úřadu je srovnatelné s tím, kdyby se jedna osoba pokusila opakovaně nahlížet do každého jednotlivého spisu na úřadě. Jde víceméně o získání kompletní agendy stavebního úřadu pro účely následného zveřejnění na vlastní webové stránce žadatele o informace.

Nadto nelze přehlédnout prohlášení odvolatele, že se na povinné subjekty se stejnou žádostí bude obracet vždy po skončení kalendářního čtvrtletí (jak je nyní potvrzeno).

KrÚ spatřuje možnost odmítnout poskytnutí požadovaných informací také z důvodu opakování jejich podání i v budoucnu. Protože odvolatel má v plánu se obracet na povinný subjekt vždy po určitých pravidelných obdobích (jak uvedl v žádosti a jak je nyní patrné), nemusí se tak jednat o enormní množství poskytovaných informací najednou. Zneužití práva není definováno pouze masivním objemem, ale i neodůvodněným obtěžováním a záměnou právních institutů. Čtvrtletní opakování žádosti o kompletní agendu vydaných opatření (ač jen pro právnické osoby), představuje systémový a trvalý tlak na povinný subjekt. Povinný subjekt by byl nucen každé čtvrtletí přerušit běžnou agendu, vyčlenit pracovníky pro vyhledávání, kontrolu a anonymizaci požadovaných dokumentů. Tento pravidelný odklon úředníků od primárních povinností (rozhodování v řízeních) naplňuje znak neodůvodněného zatěžování.

Na základě výše uvedeného KrÚ shrnuje, že odvolatelem deklarovaný účel žádosti o poskytnutí informace při kumulaci všech důvodů, jimiž obhájí tento svůj požadavek, je neslučitelný s mechanismem InfZ. Takovým jednáním nemůže být a také není naplněn účel InfZ. KrÚ vyhodnotil odvolatelovo jednání jako zneužívání práva. Takové jednání je sice, formálně vzato (ve skutečnosti ovšem pouze zdánlivě), v souladu s právní normou, respektive s dikcí právního předpisu, avšak zároveň je nutno jej považovat jako zjevně nespravedlivé, neboť v rozporu s určitými základními hodnotami působí povinnému subjektu zátěž. Přestože objem požadovaných informací za jedno čtvrtletí nemusí být značně rozsáhlý, opakováním žádosti každé čtvrtletí (jak odvolatel v žádosti uvedl) dochází k systematickému a neodůvodněnému zatěžování povinného subjektu. Tento výkon práva je navíc objektivně neúčelný, neboť kvůli povinné anonymizaci by poskytnuté informace nemohly splnit záměr deklarovaný odvolatelem (statistiky, informování o lokalitách). Vzhledem k tomu, že žádost nesleduje primární účel InfZ (kontrola veřejné správy) a systémové podávání žádostí vede k trvalému narušení výkonu běžné agendy povinného subjektu, naplňuje toto jednání skutkovou podstatu zjevného a neodůvodněného zatěžování, tedy zneužití práva, a opodstatňuje odmítnutí žádosti o informace. Není možné akceptovat jednání, jehož výsledkem je stav, který není v souladu s účelem zákona, a úkon, jenž byl proveden výhradně nebo převážně za účelem získání následného soukromého (podnikatelského) benefitu, nelze označit za legitimní a v souladu s cílem sledovaným InfZ.

Odvolatel se v odvolání i v žádosti o informace odkazuje na vydaná odvolací rozhodnutí jiných krajských úřadů v obdobné věci, jež však mají jiný právní názor na posuzovanou žádost. KrÚ uvádí, že právním názorem správního orgánu, jež není vůči povinnému subjektu nadřízeným orgánem, není vázán. Závazný právní názor může vyslovit vůči správnímu orgánu pouze jeho nadřízený orgán nebo soud. Jednotlivé krajské úřady vystupují jako samostatné správní orgány s vlastní rozhodovací pravomocí. Právní výklad jiného krajského úřadu je pro povinný subjekt, potažmo pro KrÚ, pouze názorem, nikoliv však závazným precedentem.

Pokud odvolatel argumentuje postupem jiného krajského úřadu, lze v duchu jeho vlastní logiky konstatovat, že stejně tak lze očekávat, že ostatní správní orgány budou v obdobných případech postupovat v souladu s právním názorem KrÚ, který shledává v jednání odvolatele znaky zneužití práva. Rozdílnost právních názorů mezi správními orgány na stejné úrovni (současně spadající pod jeden územní celek) je legitimním jevem, který v konečném důsledku řeší až rozhodovací činnost odvolacího orgánu nebo správních soudů.

KrÚ považuje za nezbytné korigovat tvrzení odvolatele, který odkazuje v bodě III. odvolání na dřívější rozhodovací praxi KrÚ v obdobné věci vůči rozhodnutí jiného povinného subjektu. Odvolatel dovozuje, že potvrzením práva na informace v onom případě byl nastolen precedens, který vylučuje posouzení jeho žádosti jako zneužití práva. Tato interpretace je však nesprávná.

V odkazovaném řízení se povinný subjekt rozhodl informace (po provedené anonymizaci) poskytnout a nezpochybnil samotný účel podané žádosti. Předmětem odvolacího přezkumu tak byla výhradně aplikace § 8a InfZ, tedy správnost a rozsah ochrany osobních údajů. Odvolací orgán je v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu vázán rozsahem napadeného rozhodnutí a jeho odůvodněním; nemohl tedy v onom řízení autoritativně přezkoumávat otázku zneužití práva, pokud ji sám povinný subjekt do svého rozhodnutí nevložil a neučinil ji tak předmětem sporu. Povinný subjekt neměl pochybnosti o tom, zda informace poskytnout, ale v jakém rozsahu je třeba v poskytovaných dokumentech znečitelnit chráněné údaje. Odvolacím rozhodnutím se tedy KrÚ žádným způsobem nevyjádřil, a ani se vyjádřit nemohl, k povaze žádosti o informace, tedy zda ji shledává v souladu s InfZ. Skutečnost, že v jiném řízení jiný povinný subjekt otázku zneužití práva nereflektoval, nikterak nezavazuje ostatní povinné subjekty k rezignaci na toto posouzení při obdobných žádostech o informace.

Z odůvodnění nyní předmětného napadeného rozhodnutí je zcela evidentní, že žádost o informace jako taková byla odmítnuta v celém rozsahu z důvodu zneužití práva. Odvolací námitka pod bodem III. je tak irelevantní. Pokud povinný subjekt neměl v úmyslu odvolateli poskytnout požadované informace, nebylo ani možné vyžadovat úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání dle § 17 InfZ.

V kontextu všech shora uvedených skutečností byla žádost o informace ze dne 01.01.2026 shledána jako zneužití práva.

Jelikož správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, není vyloučeno, aby odvolací orgán provedl určité doplnění odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné. Takové doplnění KrÚ učinil.

KrÚ dospěl k závěru, že výrok napadeného rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, resp. že povinný subjekt rozhodl správně, pokud žádost o poskytnutí informací dle § 15 odst. 1 InfZ odmítl z důvodu zneužití práva. Na základě shora popsanych skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Účastníkem tohoto odvolacího řízení je osoba, které bylo postavení účastníka řízení přiznáno povinným subjektem na prvním stupni a již bylo napadené rozhodnutí povinným subjektem doručeno, a to Hubexo Czech Republic and Slovakia s.r.o.

Poučení

Toto rozhodnutí je konečné. Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se podle § 20 odst. 4 InfZ ve spojení s § 91 odst. 1 správního řádu a podle § 16 odst. 5 InfZ nelze dále odvolat. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo doručeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu.

Mgr. Martina Hortová
vedoucí odboru

Počet stran/listů rozhodnutí: 11/6
Počet příloh/listů příloh: 0/0

Rozdělovník:**Obdrží:**

1. Hubexo Czech Republic and Slovakia s.r.o., Klicperova 3208/12, 150 00 Praha 5, IČO 03441725, IDDS: dc6qwa

Na vědomí:

2. Městský úřad Velké Pavlovice, tajemnice, náměstí 9. května 700/400, 691 06 Velké Pavlovice, IDDS: xvgban6